

Der här en flyghögst flöte.
Men der framför i porten,
Där den sin rening fått;
2. Så säga högt från mörten

Är till mig komma in.
Men ömhet skall man säga
Den flugan är en min,
Sag har en landtlig fluga,

4. Svad den är fäll, bware öfningat belöns
Uaf en öfning och miltast brett,
Om ser sin vart af förtiden förflödet,
Och vaktasap samla blommar för hans brett.

3. Svad den är fäll, som hjertats pligter vörbar
Och njutningen af hjertats frid förbar;
Om frustar blott en stört för sin flödet,
Och vaktasap samla blommar för hans brett.

2. Svad den är fäll, bware till i tyg förflödet
Mit ingen glansen af hans brett för,
Om fälla till, som genom talen rinner,
Och vaktasap samla blommar för hans brett.

Svad den är fäll, som i sin egen hydda
Och vaktasap samla blommar för hans brett,
Om fälla till, som genom talen rinner,
Och vaktasap samla blommar för hans brett.

Den flyghögst flöte.

6. O! må gerna ryktets dra följa
Deras spår, som tråna efter den.
Blott de flugor som min bana dölsja,
Miltas och förtönas af en vän. ;:

7. Ändeligen, när denna bana slutar,
Och en okänd bättre öppnar sig,
Vännen sorgfull efter grafven lutar,
Eller är i himmelen för mig. ;:

GS 119

Syra stycken utmärkt wadra

W i s t,

Den Första:

Ensam och förglömd jag ilar ic.

Den Andra:

Svad den är fäll, som i sin egen hydda ic.

Den Tredje:

Sag har en landtlig fluga, ic.

Den Fjerde:

Dig, som tusen skilda röster kalla ic.

1. En sån som kan lifwars ären fröja,
 Sjågan fröjast för den mäst du får;
 Ljuger för mig och sig ett flertal.
 2. En sån som kan lifwars ären fröja,
 Sjågan fröjast för den mäst du får;
 Ljuger för mig och sig ett flertal.
 3. En sån som kan lifwars ären fröja,
 Sjågan fröjast för den mäst du får;
 Ljuger för mig och sig ett flertal.
 4. En sån som kan lifwars ären fröja,
 Sjågan fröjast för den mäst du får;
 Ljuger för mig och sig ett flertal.
 5. En sån som kan lifwars ären fröja,
 Sjågan fröjast för den mäst du får;
 Ljuger för mig och sig ett flertal.

Andan

1. En sån som kan lifwars ären fröja,
 Sjågan fröjast för den mäst du får;
 Ljuger för mig och sig ett flertal.
 2. En sån som kan lifwars ären fröja,
 Sjågan fröjast för den mäst du får;
 Ljuger för mig och sig ett flertal.

3. I ståt och pragt otroligt,
 Wer der en Herreman;
 Jag seswer alltid roligt,
 Men det gör icke han.
4. Han Hofman är, des wärre,
 En präktig stjerna bär,
 Men stadars nådig Herre
 Hur litet säll han är.
5. Jag satt framför min soja
 En wacker aftenstund,
 Då plöteligt hördes soja
 Hans koppel fring min lund.
6. Hans Nåd förbi mig trädde,
 Just som jag bäst förnös
 Försynens godhet qwadde
 I menlöshet och fröjd.
7. Det war en liten wisa
 Som jag sjelf gjort, jo, jo;
 Att Himlens Herre prisa
 För lugn och sinnesro.
8. Hans Nåde, stödd mot bēsan,
 Grant hade hört min sång;
 Jag teg och tog af mēsan,
 Han tackfull geff sin gång.
9. Så luste jag mitt öga,
 Till den som delar så
 Palatken åt de böga
 Och glädjen åt de små.
10. För sundheten och södan,
 För saderligt försvar,

Liggargöfen.

- Ensam och förglömnd jag låg
 Öfwer hedens dunkla stig,
 Wid hwar sten och buske hwilar
 Skuggan, gömd att strämma mig. —
 Gud! som hafwer barnen lår,
 Se till den, som liten är!
2. Mamma flumrar ner i mulen,
 Hēr ej gēfens klagan mer;
 Huddan äde står på kullen,
 Kulna windar hwina der,
 Och i winternatten lång
 Ljuder uswens klagesång.
 3. Fordem, serdem ljöd derlång
 Åstonsfalm wid spishållns brand,
 Då för barnets glada sinne
 Sörjde stitig modershand.
 Ingen spinner och mig ger
 Nya heldagskläder mer.
 4. Ingen suckar då jag gråter,
 Ingen glådes när jag ler;
 Då jag gör, att komma åter
 Ingen hjertlig röst mig ber. —
 Ad! så ensam under sky
 Sår en tomte blott i byn.